

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.675 van 17 december 2015
in de zaak A. 217.454/XIV-36.751**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sylvie Sarolea
 kantoor houdend te 1400 Nijvel
 rue des Brasseurs 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 30 oktober 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 153.217 van 24 september 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 10 november 2015 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Wat betreft de ontvankelijkheid van het cassatieberoep in hoofde van tweede verzoekster, dient te worden opgemerkt dat degene die een cassatieberoep bij de Raad van State wil instellen niet enkel een belang moet laten blijken maar ook moet partij

geweest zijn in het door het cassatieberoep bestreden arrest. Te dezen blijkt uit het bestreden arrest dat de dochter van eerste verzoekster geen partij was in het geding voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat het cassatieberoep in haren hoofde kennelijk niet-ontvankelijk is.

Het cassatieberoep wordt enkel onderzocht wat betreft eerste verzoekster, hierna aangeduid als “verzoekster”.

2. Verzoekster voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepalingen zou hebben geschonden. Artikel 1, A, 2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, heeft geen rechtstreekse werking in het Belgische recht. Artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest.

Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het medisch attest dat verzoeksters zwakke psychologische toestand moet aantonen in zijn beoordeling heeft betrokken, en tevens de ernst van haar medisch-psychologische problemen uitdrukkelijk erkent, maar dat hij van mening is dat uit die informatie “niet kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoekster haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag zodat de vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en omissies onverkort overeind blijven”.

De artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek houden in dat de rechter aan een akte geen uitlegging mag geven die niet verenigbaar is met de bewoordingen of de inhoud ervan. Aangezien in het rapport waarnaar verzoekster verwijst enkel wordt gesteld dat zij mogelijk in de war kan raken bij het aanhalen van de voor haar traumatiserende gebeurtenissen, maakt verzoekster geen schending van de bewijskracht van het attest aannemelijk.

Het eerste onderdeel van het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest op omstandig gemotiveerde wijze vast dat verzoekster incoherente en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over verschillende elementen van haar asielrelaas. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt daarbij ook op dat die vaststelling niet wordt weerlegt door haar mentale of psychische gezondheidstoestand nu zij “op tal van aspecten concrete informatie [wist] te geven die correct gesitueerd is in de tijd en ruimte”. Er kan niet worden ingezien hoe de erkenning van verzoeksters cognitieve capaciteiten tegenstrijdig zou kunnen zijn met de vaststelling dat zij ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Het tweede onderdeel van het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zeventien december tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams